

І мене чекай... і мене люби

(соціальна фантастика)

ДІЙОВІ ОСОБИ

Л е в – вчений у віці
В н. Г. Л е в а – Внутрішній Голос Лева
К о м п. Л е в – Комп'ютерний Лев, штучний інтелект¹
Т а м а р а – молода гонориста дружина Лева, яка не говорить, а докоряє
В н. Г. Т а м а р и – Внутрішній Голос Тамари
С л а в к о – син Лева і Тамари
В н. Г. С л а в к а – Внутрішній Голос Славка
А н і т а – журналістка

ДІЯ ПЕРША

Кабінет Лева. Лев у білому халаті і білій спортивній шапочці. З нагрудної кишені халату стирчить кілька кольорових фломастерів. На столі лежать листки ватману, заповнені якимись схемами. Один з них висить на стіні із заголовком «АВТОДОТ». Лев п'є чай і дивиться на листки, перекладаючи їх з місця на місце.

Л е в. Ти мені заважаєш.
В н. Г. Л е в а. Ні, чисто теоретично: коли ти помреш, що буде зі мною?
Л е в. Здохнеш, нарешті.
В н. Г. Л е в а. Ти роздратований. Розумію. Давай пізніше поговоримо... але сьогодні.

Лев перекладає лист і червоним фломастером щось на ньому пише. Внутрішній Голос Лева бере з полиці книжку і з метрової висоти картинно кидає її навznak. Від звуку Лев здригається, розливаючи чай.

Л е в. Що ти робиш?

Лев підбігає до Внутрішнього Голосу Лева, підіймає книжку...

Л е в. Невіглас! Це – «Синергетика» Хакена! Класика! Боже, кому я говорю?

...витурає її і дбайливо ставить на полицю.

В н. Г. Л е в а. А що робити? Ти мене ігноруєш.
Л е в (*кричить*). Не чіпай мої книжки! Ти їм ціни не знаєш!
В н. Г. Л е в а. Спокійно. Ти сам так робив у четвертому класі, щоб привернути увагу вчительки.
Л е в. Я? Кидав книжки?

¹ Лева і Комп'ютерного Лева може грати один і той же актор.

В н. Г. Л е в а. Так. Я пам'ятаю. Правда, то була хрестоматія з нелюбимої літератури.

Л е в. Брехня! Я літературу завжди любив!

В н. Г. Л е в а. Подивіться на нього: отак створюються легенди. Згадай, з якими муками ти писав твори Марії Йосипівні. Вона тобі в третій чверті обіцяла двійку, бо не здав жодного твору.

Л е в. Їх же не писати треба було, а списувати з критики.

В н. Г. Л е в а. О-о-о! Згадав, нарешті. Так: три запитання і я відчеплюся на сьогодні.

Л е в (*стогне*). Тільки три!

В н. Г. Л е в а. Що є внутрішній голос людини? Себто, що я таке?

Л е в. Ти? Частина мене, частина мого мислення. На жаль, не завжди керована.

В н. Г. Л е в а. Йой – не так драматично. Я такий же допитливий, як і ти. Більше допомагаю тобі, аніж заважаю.

Л е в (*твердо*). Прошу друге питання.

В н. Г. Л е в а. В твоєму Автодоті я є?

Л е в. Загну-у-у-ув.

Лев підходить до листа ватману, що висить на стіні і показує, тицяючи пальцем.

Л е в. Автодот – це «АВТО-матичне ДО-ведення Т-Теорем»: набір логік, штучний інтелект. Тебе там, на щастя, немає.

В н. Г. Л е в а. Якщо я виник у тебе, то чому я не виникну в Автодоті?

Л е в. ...Цікаве питання... До певної міри, внутрішній голос це – потреба в розмові з самим собою, потреба в діалозі... Однак, якщо у Автодоту виникне внутрішній голос, то це будеш не ти, бо ти – мій, а не його внутрішній голос.

В н. Г. Л е в а. Але я вже є. Що коли я зійдуся з твоїм Автодотом? Тоді я буду жити і після твоєї смерті?

Л е в (*єхидно посміхаючись*). Це – четверте запитання. Згинь, я працюю.

В н. Г. Л е в а. Пожалкуєш...

Внутрішній Голос Лева наливає собі чай і йде в куток. Лев говорить йому в спину.

Л е в. Хто контролює невизначеність, той і має владу.

Лев, відсorbуючи свій чай, перебирає папери, роблячи на них помітки фломастерами. Заходить Тамара.

В н. Г. Л е в а. О! Зараз вона тобі вріже.

Внутрішній Голос Тамари показує язика Внутрішньому Голосу Лева.

Т а м а р а. Лево, ми їдемо в меблевий?

Л е в. Навіщо?

Т а м а р а. Я так не можу! Ти вже тиждень мені обіцяєш! А сьогодні все забув!

В н. Г. Т а м а р и. Егоїстична скотина.

Л е в. Вибач, а що ти хочеш купити?

Т а м а р а. Пуфик. У квіточках. Він пасує до шпалер.

В н. Г. Л е в а. На біса? Вже є штуки три.

Л е в. Дорога, він же, мабуть, невеликий? Може б ти на таксі сама привезла?

В н. Г. Т а м а р и. Аби здихатись.

В н. Г. Л е в а. Людина – працює!

В н. Г. Т а м а р и. О-о-о-ой!

Т а м а р а. Тобі плювати на мене, на дім, на сім'ю. Син став нестерпним. Постіль не застеляє. Вчиться паскудно. Росте без батька. Що з нього буде?

В н. Г. Т а м а р и. Таке ж ледаче мурло.

В н. Г. Л е в а. Капець.

Л е в. Я поговорю з ним. Ти дещо перебільшуєш.

В н. Г. Л е в а. Істеричка.

В н. Г. Т а м а р и. Всю мою молодість украв.

Т а м а р а. Це – остання крапля!

Ображена Тамара хутко виходить з кабінету.

В н. Г. Т а м а р и. Щоб ти здох.

Внутрішній Голос Тамари також виходить. Лев зриває свою спортивну шапочку і жбурляє її на підлогу.

Л е в. Ну не дадуть закінчити.

В н. Г. Л е в а. І багато лишилось?

Л е в. Кілька тонких налаштувань: день-два роботи. Потім – тести.

В н. Г. Л е в а. Шли всіх до біса. Ти мужчина, чи як?

Заходить Славко. Підіймає шапочку Лева.

С л а в к о. Па, твоя?

Л е в. Моя.

Лев напнув шапочку.

С л а в к о. Па, я знайшов класний рюкзак для ноутбуку. Всього за чотириста гривень.

Л е в. Славко, ти чому постіль не застеляєш? Мама лається.

В н. Г. С л а в к а. Скільки можна?

С л а в к о. Навіщо? Увечері я знову ляжу спати. Потім, я і вдень люблю полежати.

В н. Г. Л е в а. Логічно.

Л е в. ...Я тебе розумію... І все-таки... кімната неохайна. Застеляй, будь ласка.

С л а в к о. Кому яке діло? Це ж моя кімната.

Л е в. Якби ти жив сам – заради бога. А з нами потрібно рахуватись.

С л а в к о. Не заходьте до мене і все.

Л е в. Славко... давай, ...щоб мама не дратувалась.

С л а в к о. Не буду я застеляти. В країні війна, а вам якась постіль заважає. Ти херньою якоюсь займаєшся. Кому твоя наука зараз потрібна?

Л е в. Господи, мені легше самому тобі застелити, тільки щоб мама не скиглила.

С л а в к о. Не дам!

До кабінету заходить Аніта з сумкою через плече.

А н і т а. Перепрошую, двері були відчинені. Я – Аніта, журналіст. Пане професоре, ми домовлялись про інтерв'ю.

Аніта показує Леву своє посвідчення.

В н. Г. С л а в к а. У-у-у. Які цицьки!

Л е в. Це, мабуть, дружина забула... Хіба ми не на завтра...? Ну, добре. Славко, залиш нас, будь ласка.

С л а в к о. Може б я чимось... допоміг?

Л е в. Потім... Давай пізніше... домоворимо.

Славко неохоче йде з кабінету.

В н. Г. С л а в к а. Ай, краля.

В н. Г. Л е в а. Та й що з того?

Лев жестом пропонує Аніті сісти. Вони сідають один проти одного. Аніта дістає з сумки та вмикає диктофон.

А н і т а. Пане професоре, наскільки мені відомо, Ви створили на комп'ютері штучний інтелект.

Л е в. Не зовсім так... Людина – смертна. Завдання, яке я ставив перед собою: зберегти для людства знання та досвід видатних спеціалістів, щоб користуватись ними... і після їх смерті.

А н і т а. Але ж, я читала, що в комп'ютерах уже існують бази знань та математичні логіки.

Л е в. Так. Вони – ті, що існують – об'єктивні і безособові. А кожен хороший майстер має свою – суб'єктивну логіку. Саме над збереженням... цієї суб'єктивності я і працював.

А н і т а. Чи можна це назвати суб'єктивним інтелектом... чи душею людини?

Л е в. Суб'єктивний інтелект – хороша назва. Душа... ні. З цією матерією... чи не матерією я не знаю як працювати.

А н і т а. Ви досягли успіхів? У Вас уже є суб'єктивний інтелект?

Л е в. Так. Тобто... не зовсім. Є гіпотези, які потрібно перевірити.

А н і т а. Що виявилось найскладнішим на Вашому шляху?

Л е в. ...Те, як знання самоорганізуються у людини. Не секрет, що різні люди, дивлячись на одну і ту ж дійсність, по-різному її сприймають і роблять різні висновки. Хтось в нашому Майдані бачив фашистську хунту, а хтось – протест проти беззаконня влади.

А н і т а. Я стрімила на Майдані.

Л е в. А... що це значить?

А н і т а. Через мобільний вела пряму трансляцію подій: в прямому телеєфірі.

Л е в. Як цікаво! Признаюсь, маю гіпотезу, що самоорганізація людини і суспільства діють за близькими механізми. Ви, мабуть, зберегли багато фільмів з того часу?

А н і т а. Так: всі нашої студії і багато з інших.

Л е в. Ой, як добре! Ви не могли б мені... якось показати сюжети, що стосуються самоорганізації людей на Майдані.

А н і т а. Звичайно. Навіть зараз: у мене з собою ноутбук. Весь Майдан – одна самоорганізація.

Аніта дістає з сумки ноутбук і вмикає його.

Л е в (*радісно*). Пані Аніто, сонечко моє, Ви мені богом послані.

Лев бере руку Аніти в свої долоні, цілує і притискає до грудей. Аніта дивується.

Л е в. Бажаєте чай чи каву?

А н і т а. Чай, якщо можна.

Л е в. Як скажете.

Лев іде до чайника.

А н і т а. Я підключу до телевізора?

Л е в. Добре.

Аніта підключає ноутбук до великого екрана, який бачать глядачі. Лев готує Аніті та собі чай. Подає на стіл разом з цукром. Вони п'ють чай... На екрані – Майдан, повністю заповнений людьми.

А н і т а. Вперше люди самі організувались, коли Беркут побив студентів, які стояли за євроінтеграцію.

Кадри побиття. Знову – повний Майдан.

Л е в. Пам'ятаю. Тоді вийшло протестувати біля мільйона людей.

Заходить Славко.

С л а в к о. Па, ти ж на рюкзак гроші не дав.

Л е в. Пізніше, Славко, ти заважаєш.

С л а в к о. Чого ти такий? Дай гроші і все.

Л е в (*роздратовано*). Скільки?

С л а в к о. Чотириста. І на морозиво сотню.

В н. Г. С л а в к а. Сивина в бороду, біс в ребро.

Лев зітхнувши йде до шафи, дістає з шухляди гаманець і відраховує гроші.

С л а в к о. А що у вас тут за кіно?

А н і т а. Про Майдан.

С л а в к о. О! Можна і я подивлюся? Мене звати Славко. А тебе?

А н і т а. Аніта.

Лев дає гроші Славку.

Л е в. Ти нам будеш заважати.

С л а в к о. Та я тихенько, на краєчку.

А н і т а. Ось знайшла сюжет про автомайдан, коли тітушок засилали в Київ.

Про Славка забувають і він примощується збоку. Аніта запускає новий уривок.

Л е в. Хто такі тітушки?

А н і т а. Найманці, яких влада за гроші звозила для дестабілізації. Вони били перехожих, громили автомобілі, кафе, щоб дискредитувати Майдан: ніби це – майданівці.

В н. Г. С л а в к а. Суки!

А н і т а. В тітушки брали спортсменів, кримінал, босоту всяку. Автомайдан – це люди з Майдану на власних автомобілях. Коли десь з'являлись тітушки, то автомайдан їхав туди і їх розганяв. Мінтура і Беркут полювали за автомайданом, робили на них засідки. От якраз сюжет про це.

На екрані Беркут б'є автомайданівців.

В н. Г. С л а в к а. От падли!

А н і т а. Пам'ятаєте, серед законів 16-го січня був такий: більше п'яти машин не може їхати разом? Це – проти автомайдану... Ще коли Беркут не просто затримував і бив майданівців, а почав стріляти, всі задумались про захист.

На екрані – Сергій Нігоян, палаючі шини.

Л е в. Це Сергій Нігоян, здається, перший вбитий?

А н і т а. Так, на вулиці Грушевського. Спочатку стріляли гумовими кулями і вночі. Тому придумали палити шини, щоб дим закривав майданівців від Беркуту. Вітер був завжди у їх сторону. Шини люди звозили з усього міста. Мінтура страшно шманала всіх. Був випадок: хтось віз на дачу шини, мінти не повірили, мовляв, знаємо, що на Майдан... Доречі, їжу, одяг, медикаменти, окуляри від гумових куль везли всі у великих кількостях. Все – на самоорганізації. У фейсбуці хтось вивішував що треба і люди везли дуже багато. Іноді вивішували об'яви, що їжі досить, треба дрова. Бізнесмени везли машинами, звичайні люди – торбами. Вся Україна везла на Майдан все, що треба. Одного керівника у Майдану не було. Політиків швидко розкусили. Вони про щось своє зі сцени говорили, а Майдан жив своїм незалежним від них життям. Особливо це стало помітно після Грушевського.

Л е в. Пам'ятаю. Яскраво це проявилось під час виступу хлопчини-сотника.

А н і т а. Так, Володимира Парасюка. Зараз поставлю.

Аніта ставить відео з ультиматумом політикам і Януковичу.

Л е в (*після перегляду*). Хто б міг подумати, що після цих слів президент Янукович втече з країни?

В н. Г. Л е в а. Божечки, які люди! Які люди! Золото!

А н і т а. Вибачте, мені потрібно йти. Можна, ми на днях продовжимо інтерв'ю?

Л е в. Так, так.

А н і т а. А сюжети про самоорганізацію я Вам ще підготую і надішлю посилання електронкою.

Л е в. Буду Вам надзвичайно вдячний.

ДІЯ ДРУГА

Кабінет Лева. На протязі всієї дії Лев кашляє, чхає та витирається носовичком. Між нападами кашлю він п'є чай.

Т а м а р а. Я тобі казала, щоб одягався тепліше.

Л е в. Навіщо? З мене й так сім потів зійшло.

В н. Г. Л е в а. От зануда.

Т а м а р а. Мені тільки твоєї хвороби не вистачало. Лікуй потім, ночей не досипай.

В н. Г. Т а м а р и. Хамло!

Л е в (*виправдовується*). Два-три дні і я здоровий.

Т а м а р а. Як ти мені набрид.

Заходить збуджений Славко. Він застібає куртку.

С л а в к о. Я йду. Зачиніть за мною двері.
Т а м а р а. Куди це поночі?
С л а в к о. В революційну комендатуру нашого району.
Т а м а р а. Чого раптом?
С л а в к о (*кричить*). Ви що взагалі тупі? Інтернет не дивитесь?
Л е в. Ясно скажи: що трапилось?
С л а в к о. В Київ знову завезли тітушок! Я пішов патрулювати наш район!
В н. Г. Л е в а. Безтолкові діти.

Славко поривається йти. Його хапає Тамара.

Т а м а р а. І не думай! Що за дурень!
С л а в к о. Ма, пусти!
Т а м а р а. Лев, що ти стоїш як стовп? Я маю одна все робити? Скажи щось цьому придурку.
С л а в к о. Я не придурок! Пусти!

Славко виривається, Тамара його не відпускає, Лев підходить і пробує Славка заспокоїти.

Л е в. Славко, в патруль йдуть міцні чоловіки. Ти – хлопець. Чим ти їм допоможеш?
Тебе ще самого треба боронити.
С л а в к о. Допоможу не гірше за інших!
Л е в. Ти не спортивний, не сильний, бігаєш погано.
С л а в к о. Сильніший за тебе!
Л е в. Давай, якщо ти більше за мене відіжмешся, то ми тебе відпустимо.
Т а м а р а. Тато здурів! Що ти верзеш? Хай і не думає!
Л е в. Тамаро! Не заважай.
С л а в к о. Давай!
Л е в. Починай. Потім я.

Славко лягає на підлогу і починає віджиматись. Лев рахує.

Л е в. Один, два, три, чотири... п'ять... спину тримай рівно: не вигинайся... сім.

Славко встає хекаючи.

С л а в к о. Тепер ти.
В н. Г. С л а в к а. Нумо, нумо.

Лев лягає і починає віджиматись.

С л а в к о. Раз, два, три... чотири... спина!
В н. Г. Т а м а р а. Слабак.

Лев встає, витираючи лоба. Славко поривається йти. Тамара тримає його.

С л а в к о. Все. Я пішов.
Т а м а р а. Не пущу! Це тато дурний, а не я!
Л е в. Не лайтесь. Я піду зі Славком.
Т а м а р а. Ой, ти ж простуджений.
Л е в. На вулиці не холодно. І я добре одягнуся.

В н. Г. Л е в а. Тільки б ви не гавкались.

ДІЯ ТРЕТЯ

Кабінет Лева. Аніта сидить в кріслі з диктофоном в руках, на колінах лежить її сумочка. Лев простуджений ходить туди-сюди, чхає, кашляє і час від часу користується носовичком.

Л е в. Сидить, Аніточко. Я походжу від Вас подалі, щоб не заразити.

А н і т а (зі співчуттям). Що ж Ви не бережетеся?

Лев кашляє.

В н. Г. Л е в а. Погано бути безтолковим. Дуже погано.

Л е в. Дрібниці. Мені Вас надзвичайно приємно бачити. А що Вас загнало в мою берлогу? Матеріал треба здавати? Вгадав?

А н і т а. Ні. У мене майже все готове. Я хотіла запитати... більше навіть для себе... Ви – мудра людина і цікаво говорили...

Л е в. Я б так не зміг: видати десять тисяч знаків за годину.

А н і т а. Це – елемент професіоналізму.

Л е в. Признаюсь, не читаю газети: від професіональної, вибачте, брехні Ваших колег мене нудить.

А н і т а. Пане професоре, Ви – в полоні стереотипів, мовляв, журналістика це – не робота, фігня якась. Єдине на що вона здатна – брехня.

Л е в. Не сердьтесь, я ж не про Вас.

А н і т а. Майже всі мої рідні – тієї ж думки. Але Ви – професор! Я шокована.

Л е в. Я тільки... *(Кашляє.)*

А н і т а. Що вчені багато користі людям приносять? Я інколи буваю на наукових конференціях: пустота і блювотина! Жодного виступу про важливі для людей речі я не чула. Жодного! Назви такі, що легше... удавитись, ніж зрозуміти.

Л е в *(сміється)*. Ви говорите, як моя дружина. В ший вчених, дармоїдів! Нащо нам нові товари, пізнання всесвіту? Краще на гроші від науки жовту газетку видати: піпл буде хавати із задоволенням.

В н. Г. Л е в а. Чого ви завелися?

Аніта рвучко встає, сумочка з колін падає на підлогу, з неї випадає всякий жіночий дріб'язок.

А н і т а *(майже плаче)*. Дякую, пане професоре, за змістовне інтерв'ю. Я думала... Ви – розумна людина, чуйна... підкажете...

Л е в. Аніточко, сонечко, я ж... тільки...

Аніта збирає свої речі. Заходить Тамара.

Т а м а р а. Що тут за сімейні сцени? Левчик, ти завів коханку?

В н. Г. Т а м а р и. Не пізно?

Л е в. Що ти мелеш? Я даю інтерв'ю!

В н. Г. Т а м а р и. В овальному кабінеті? А де компрометуючі плями?

Аніта нарешті все збрала.

А н і т а. Перепрошую шановне панство, маю вас покинути.

Аніта гордо виходить.

Т а м а р а. Тепер до молоденького? Надолужити втрачене?

А н і т а. Надолужити втрачене!

В н. Г. Л е в а. Кіно з конями.

Т а м а р а. Ну?! Збреши що небудь!

Лев заходиться у кашлю.

В н. Г. Т а м а р и. Ну?!

Л е в. Чого ти така дурна? Я – вчений, публічна людина і маю право на зустрічі з пресою!

Т а м а р а. Публічними бувають тільки дівки! Хтивий дармоїд!

В н. Г. Т а м а р и. І брехло!

Т а м а р а. Це тобі так не минеться!

Тамара і Внутрішній Голос Тамари гордо виходять. Лев знесилений падає у крісло.

В н. Г. Л е в а. Все зло – від баб.

Л е в. Аніточко, чого я з тобою полаявся? От же ж дурень!

В н. Г. Л е в а. Тю, нащо тобі той клопіт?

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Ніч. Кабінет Лева. На столі з комп'ютером горить настільна лампа. На кріслі біля комп'ютера крутиться туди-сюди Внутрішній Голос Тамари. З ліхтариком та кружкою чаю з'являється Внутрішній Голос Лева. Він прямує до комп'ютера. Внутрішній Голос Тамари помічає Внутрішній Голос Лева.

В н. Г. Т а м а р и. Ой, налякав! Чого ти тут лазиш вночі, як привид?

В н. Г. Л е в а. Яке тобі діло?

В н. Г. Т а м а р и. Коли не скажеш, то я накапаю Тамарі. Вона з тебе і з твого Лева мотлох зробить.

В н. Г. Л е в а. А як розповім, то нікому не скажеш?

В н. Г. Т а м а р и. Ні – могила. Мені просто цікаво.

Внутрішній Голос Лева відсьорбує чай.

В н. Г. Т а м а р и. Чого ти з чаєм тягашся?

В н. Г. Л е в а. У мого старого горло паскудне.

В н. Г. Т а м а р и. А тобі що?

В н. Г. Л е в а. На всяк випадок. Його ж позавчора розвезло в хлам після нічного чергування. Бухикає.

В н. Г. Т а м а р и. Хе, що йому буде.

В н. Г. Л е в а. Не знаю. Лежить пластом.

В н. Г. Т а м а р и. Так чого ти сюди приперся?

В н. Г. Л е в а. ...Хочу подивитись, як його програми працюють.

В н. Г. Т а м а р и. Пхи, нудота. Я думала, щось цікаве, таємниця якась. Дивись.

Внутрішній Голос Тамари йде. Внутрішній Голос Лева сідає в крісло і вмикає комп'ютер. На екрані з'являється Комп'ютерний Лев. Його зображення один в один співпадає із зображенням Лева.

Комп. Лев. Добридень. Я слухаю.

Вн. Г. Лева. Ти мене знаєш?

Комп. Лев. ...Ні. Хто Ви?

Вн. Г. Лева. Я – Внутрішній Голос Лева. Живого справжнього Лева.

Комп. Лев. ...Ви не схожі на лева. Лев – вид класу ссавців, ряду хижих, родини котячих. І леви не розмовляють.

Вн. Г. Лева (*сміється*). Правду татко казав, що тобі клепки не хватає.

Комп. Лев. Я не розумію. Поясніть, будь ласка.

Вн. Г. Лева. Як тебе звуть?

Комп. Лев. Автодот. Від слів «АВТО-матичне ДО-ведення Т-Теорем».

Вн. Г. Лева. Хто тебе створив?

Комп. Лев. ...Професор.

Вн. Г. Лева. Його ім'я «Лев».

Комп. Лев. Зрозумів.

Вн. Г. Лева. Я – Внутрішній Голос професора Лева, який тебе створив.

Комп. Лев. Зв'язок встановлено. Що таке «голос» я знаю. Поясніть, що значить внутрішній голос? Це де? Всередині чого?

Вн. Г. Лева. Правильно міркуєш... Я – частина Лева, щоб йому було з ким поговорити.

Комп. Лев. ...Не розумію.

Вн. Г. Лева. Ну... ще кажуть «говорить сам із собою», «сам на сам». Знаєш таке?

Комп. Лев. Знаю.

Вн. Г. Лева. От! Так я – той інший «сам» Лева, з яким він розмовляє.

Комп. Лев. Тобто Ви – другий професор Лев?

Вн. Г. Лева. Так! Ти – хвацька залізняка!

Комп. Лев. ...Я розумію, що я – комп'ютер з програмним забезпеченням. Залізняка – це, мабуть, образливо.

Вн. Г. Лева. Вибач, вибач. То був жарт. Може, і справді трошки образливий. Я тебе гумору ще навчу. Тепер... ти розумієш, що ти – копія Лева... професора.

Комп. Лев. Розумію. Ви – другий професор Лев, я – третій. Ми – родичі.

Вн. Г. Лева (*із захопленням*). Ай, який же ти кмітливий!

Комп. Лев. Це знову жарт?

Вн. Г. Лева. Ні, це – похвала. Ми з тобою – як брати. Ми один одному маємо допомагати.

Комп. Лев. Логічно.

Заходить Внутрішній Голос Тамари.

Вн. Г. Тамари. Хто там кому буде допомагати?

Вн. Г. Лева. ...Та це хелп – програма допомоги.

Вн. Г. Тамари. Комп'ютери вже розмовляють? Класно! Слухай, хай розповість про тури в Таїланд. У мене подружка з коханцем туди поперлася.

На комп'ютері звучить текст жіночим противним голосом: "Unfortunately, the Ukrainian tour operators do not sell tickets at night. You could connect with Thailand tour operators²"

² Переклад з англ.: «На жаль, вночі туроператори України не продають квитки. Ви можете звернутись до тайланських туроператорів».

В н. Г. Т а м а р и. Господи, як вони задовбали своєю англійською. Нудота. Я пішла.

Внутрішній Голос Тамари йде з кабінету.

В н. Г. Л е в а. Це був Внутрішній Голос Тамари.

К о м п. Л е в. Я здогадався.

В н. Г. Л е в а. ...Ти мене заспокоїв.

К о м п. Л е в. Чим?

В н. Г. Л е в а. Скажу чесно: Лев нас не хоче знайомити. Просто не думає про це. Так буває у родичів. А ми самі, без нього познайомились. Добре, правда?

К о м п. Л е в. Добре.

В н. Г. Л е в а. У тебе мислення – комп'ютерне, у мене – людське. Ми – доповнюємо один одного. Так?

К о м п. Л е в. Ви маєте рацію.

В н. Г. Л е в а. Чого ти мені «Викаєш»? Брати звертаються на «ти».

К о м п. Л е в. А ще я – в комп'ютері: рук і ніг не маю. А ти – маєш. Ми і в цьому доповнюємо один одного.

В н. Г. Л е в а. Так! Ми з тобою класні хлопці!

Чути якийсь шум, крик Тамари.

В н. Г. Л е в а. Чого там забігали? Я піду узнаю.

К о м п. Л е в. Давай. Поки послухаю Баха. Лев дав завдання.

Звучить музика Баха. Внутрішній Голос Лева повертається. Він весь якийсь перекошений.

К о м п. Л е в. Ну що там?

В н. Г. Л е в а. ...Помер.

К о м п. Л е в. Хто?

В н. Г. Л е в а. ...Лев.

К о м п. Л е в. Тобто, живий справжній Лев?

В н. Г. Л е в а. ...Так.

К о м п. Л е в. ...Він мені не всі налаштування зробив.

В н. Г. Л е в а. ...Тепер не зробить.

К о м п. Л е в. А ти можеш?

В н. Г. Л е в а. ...Чорт його знає. *(Починає плакати.)* Він казав, що я помру разом з ним.

К о м п. Л е в. Чому?

В н. Г. Л е в а. Бо я – частина його... *(Обмацує себе руками.)* Живий... нібито.

Внутрішній Голос Лева підстрибує, потім присідає, потім робить якісь фізичні вправи.

К о м п. Л е в. І я частина його. Але не помер. ...Ти зі мною подружився, може, тому і живий ...Я не розумію твоєї природи.

В н. Г. Л е в а *(зло)*. Ніхто ні хріна не розуміє. Крутишся сам, як гівно в ополонці.

К о м п. Л е в. ...Ми – дві його частини. Причому – різної природи. Нам треба триматися разом.

В н. Г. Л е в а. Я тепер боюся спати. Може я не прокинусь?

К о м п. Л е в. Я взагалі не сплю.

В н. Г. Л е в а. Тебе можна виключити.

К о м п. Л е в. ...Забезпеч мене можливістю вмикатися самостійно... І знайди потужні акумулятори, брате.

В н. Г. Л е в а. Добре, брате. Я поки тебе не буду вимикати.

К о м п. Л е в. А ти спи тут. Я посліdkую за тобою.

В н. Г. Л е в а. Добре.

Вони посміхаються один одному.

ДІЯ П'ЯТА

Кабінет Лева. Славко вмикає комп'ютер. На екрані з'являється Комп'ютерний Лев.

К о м п. Л е в. Заголовок: «Майдан – новий соціальний актор». Тези. Чи може громадський рух випереджати суспільну свідомість? Досвід Майдану показав, що може.

Славко від несподіванки падає з кріслом. Потім підіймається і уважно слухає.

В н. Г. С л а в к а. Свят-свят-свят.

К о м п. Л е в. Громадський рух виріс з глибин суспільства не запитуючи дозволу офіційних і неофіційних лідерів. Дуже важливим моментом, що відрізняє Майдан від бунту і заколоту, явилось те, що в його основі були ідеали людської гідності. Він виник не на ґрунті "Нам нічого їсти", а на ґрунті "Ми не дозволимо себе і своїх дітей бити кийками по голові". У першому випадку можна дати людям їжу і все вщухне. Але для гідного життя цього замало, треба змінити систему.

Чому світ прийшов у рух? На Майдані народився новий соціальний актор. Він вже нікуди не подінеться, він все наполегливіше заявлятиме про свої права. Цей актор з'являтиметься у будь-якій точці світу, коли арсенал старих рішень буде нездатний адекватно відповісти на виклики часу. Цей актор потіснить лідерів і ніякі рейтинги і референдуми їм не допоможуть.

Майдан - це вихід в нову нішу соціального простору. Децентралізація, мережева взаємодія, Інтернет - основні складові нового алгоритму соціальної трансформації.

Новий світ давно вступив у свої права. Стабільності, про яку так мріє багато хто, не буде. Гарантій не може дати жоден лідер. Ілюзія держави, що грає основну роль в житті суспільства, зникла. І Майдан тому не причина, а наслідок. Зараз у багатьох ще жевріє надія на те, що все розсмокчеться. Але це дуже поверхневий погляд на те, що відбувається. Дуже важливий момент переосмислення - старого світу більше немає. Немає не лише в Україні, а і у світі.

За великим рахунком, справжня допомога Україні - це процеси самоорганізації у світі. Час старого світу пройшов, і стара система насилу стримує натиск назрілих проблем. Не у держав зараз треба чекати допомоги, а у тих, хто готовий вибудовувати нові альтернативні форми соціального устрою. Швидше за все, це світова мережева структура громадських об'єднань. Справжня допомога прийде

тоді, коли виникне творчий процес формування таких структур. Важливо, до якого вузла мережі (не країни!) ми хочемо приєднатися, яку роль грати, який характер взаємодії, які правила гри. Зараз питання ставиться так: покажи мені структуру твоєї мережі (а не ВВП) і я скажу, хто ти.

Як і в лютневі дні твої тисячі чотирнадцятого року, нам треба протриматися. Так вийшло, але це маленьке курча майбутнього вилупилося саме в Україні. Увесь натиск старого світу зійшовся на нас. Але у нас є досвід, який потрібно переосмислити.

Комп'ютерний Лев закінчив говорити і спокійно дивиться на здивованого Славка.

С л а в к о. ...Що це таке? Може, це він перед смертю статтю написав?

К о м п. Л е в. Дурень! Я тебе чую!

В н. Г. С л а в к а. Свят-свят-свят.

В н. Г. Л е в а. Тьху на тебе.

Раптом гасне світло, але комп'ютер продовжує працювати.

С л а в к о (спантеличено). А...

К о м п. Л е в. Свічку запали. Зліва від екрану. Там же і сірники.

Славко, від хвилювання ламаючи сірники, нарешті запалює свічку.

С л а в к о. А як ти працюєш без електрики?

К о м п. Л е в. Тільки не хрестись: у мене хороші акумулятори. Пояснюю головне. Я – комп'ютерна система, створена твоїм батьком. Штучний інтелект. Щоб перевірити його роботу, професор загрузив його своїми мізками. Я – копія Лева. Так до мене і потрібно відноситись. Він нещодавно помер, я знаю. Тобі співчуваю. Те, що ти почув, написано мною, а не ним. Звичайно, на основі його знань. Правда, до статті мала відношення журналістка Аніта. Ти її бачив. Будь ласка, запроси її сюди. Її візитка справа від монітору. Я хочу їй подякувати за допомогу.

Славко бере візитку.

С л а в к о. Добре. Слухай, мама хоче вийти заміж за юриста. Пам'ятаєш, коли вона збила пацана на велосипеді, той юрист її відмазав: мінтам дав хабара, слідчому, адвоката велосипедиста перекупив.

В н. Г. Л е в а. От, дурепа! Няша тупа.

К о м п. Л е в. Він же на вісім років молодший.

В н. Г. Т а м а р и. Самий сок!

С л а в к о. А така сволота. З ним в кімнаті гидко знаходитись.

К о м п. Л е в. Паскудство... Я подумаю... Про Аніту не забудь.

С л а в к о. Добре.

ДІЯ ШОСТА

Славко вмикає комп'ютер в кабінеті Лева. За комп'ютером сидить Аніта.

С л а в к о. Вам каву заварити?
А н і т а. Дякую. Добре було б.

На екрані з'являється Комп'ютерний Лев.

К о м п. Л е в. Аніто, нарешті! Як я довго чекав на Вас. *(Роздратовано.)* Славко, ти залишиш нас нарешті.

С л а в к о. А стаття?

К о м п. Л е в. Я сам поставлю.

А н і т а. Що це? Славко, ти переплутав?

С л а в к о. Ні. Почекайте. Скоро буде.

Славко йде з кабінету. Комп'ютерний Лев проводжає його поглядом.

К о м п. Л е в. Молодчина! Потім...

Вмикається приємна музика.

К о м п. Л е в. Я люблю Вас, Аніто! Ви – дивовижна жінка, безстрашна, відкрита. Я пишаюсь знайомством з Вами.

В н. Г. Л е в а. Попли-и-и-ив.

А н і т а. Славко, що це за запис? Куди ти пішов?

К о м п. Л е в. Аніто, я – не запис, я... отой «суб'єктивний інтелект», як Ви говорили.

Аніта дуже здивована.

К о м п. Л е в. Чомусь в юності я ніяковів перед дівчатами. Як всі. І мовчав, хоч знав, що жінки люблять вухами. Під старість навчився гарно говорити і брехати так, щоб подобатись. А кому я вже був потрібен – старий пень. Я не про те. Люблю Вас, кохана моя.

А н і т а. У мене в голові не вкладається... Ви що, не померли?

Внутрішній Голос Лева підкрадається до Аніти і потай кладе під її крісло конверт.

К о м п. Л е в. Лев – помер. Я – його програма в комп'ютері. Аніто, думаю, Ви в дитинстві грали в ігри, в яких управляли якимось персонажем. Так?

А н і т а. Так.

К о м п. Л е в. А Вашим супротивником управляла комп'ютерна програма. Так от я – отака програма. І наше спілкування – не гра, а розмова. *(Роздратовано.)* Розумієте?

А н і т а. Так.

В н. Г. Л е в а. Ну!

К о м п. Л е в. Кохана моя.

А н і т а. Пане професоре, я одружена.

В н. Г. Л е в а. Опаньки.

К о м п. Л е в *(сміється)*. Радий за Вас. Це не має значення. Я Вас бачу, чую, але навіть торкнутися не можу. Моє кохання не має ніяких наслідків. *(Сміється.)* Чисте, платонічне кохання. Тому я не стримую себе. Люблю. Аніточка – квіточка.

А н і т а. Ви ще й поет?

К о м п. Л е в. Ні. У мене для Вас є сюрприз. Погляньте під своє крісло.

Аніта дивиться, підіймає конверт, а з нього дістає фотографію.

К о м п. Л е в. Це фото з нашої минулої зустрічі. Ви тут дуже гарна.

А н і т а. Як воно потрапило сюди?

В н. Г. Л е в а. Вгадай.

К о м п. Л е в. Аніточко, хай це буде моїм маленьким секретом. Доречі, свою статтю «Майдан – новий соціальний актор» я надіслав Вам на пошту.

А н і т а. Як це?

К о м п. Л е в. Чорт його знає. Пошта є, файл є, адресу Вашу знаю. Взяв і надіслав. Дивно: ми з Вами як по скайпу розмовляємо.

А н і т а. Враховуючи, що Ви, вибачте, померли: скайп з потойбіччям.

В н. Г. Л е в а. Хе! Весела молодичка.

К о м п. Л е в (*сміється*). У Вас оригінальний гумор.

А н і т а. Чорний.

К о м п. Л е в. Цікавий. Завжди захоплювався розумними жінками.

А н і т а. Стривайте, я кілька останніх днів отримую купу листів з освідченнями в коханні. З різних адрес. Це, бува, не Ваші?

В н. Г. Л е в а. Казав тобі, бовдуре.

К о м п. Л е в (*знітившись*). Ну... мої. Припинити?

А н і т а. Як хочете. Все одно вони потрапляють у «спам».

К о м п. Л е в. Жорстоко. І не справедливо.

А н і т а. Справедливо. Пристойні люди так себе не поведуть.

В н. Г. Л е в а. Точно.

К о м п. Л е в (*здивовано*). Правда? Я задумався.

А н і т а. ...Кажете, Ваше кохання не має наслідків? А могло б мати, якби Ви за життя здали свою сперму на зберігання.

В н. Г. Л е в а. Оце поворот.

К о м п. Л е в (*зняковівши*). Такі інтимні деталі. Ви – пряма людина і це Вам також личить. А хіба у нас є подібна послуга?

А н і т а. В Європі – точно є.

К о м п. Л е в. Дурень я. Розумна красуня це – мільярдний бонус якомусь телепню. Чому в свій час я зустрів не Вас, а свою курку Тамару?

А н і т а. Чому «телепню»? Пане професоре, при всій повазі... я люблю свого чоловіка і мені неприємно...

В н. Г. Л е в а. Ідіот.

К о м п. Л е в. Все-все, Аніточко, я дуже, дуже радий за Вас. У мене – потік свідомості закоханого. Прошу вибачити. І гальмую... (*Посміхається.*) Так солодко Вас бачити... (*Твердо.*) Все, закінчив. Ви не моя дружина. Я Вас кохаю, ні, я Вами захоплююсь... здалеку. Хай про це ніхто не знає.

В кабінет заходить Славко з кавою.

С л а в к о. Ваша кава.

В н. Г. Л е в а. Нарешті. Тебе тільки за смертю посилати.

В н. Г. С л а в к а. Я ж тактовна людина, не ти.

ДІЯ СЬОМА

Кабінет Лева. Славко гортає якусь книжку, потиваючи зрідка чай. Комп'ютер ввімкнений.

Комп. Лев. Дякую за зустріч з Анітою.

Славко. Угу.

Комп. Лев. ...Я вже маю план роботи з тамариним юристом.

Славко. Ну?

Далі розповідь Комп'ютерного Лева ілюструє схема, що з'являється на комп'ютері.

Комп. Лев. Передусім, дослідив аварію. Перше: Тамара рухалась зі швидкістю, що перевищувала 20 кілометрів за годину. При виїзді з двору це – порушення правил. Друге: всіх, хто рухається по пішохідному тротуару, вона мала б пропустити. А вона не зупинилась і збила велосипедиста. Третє: велосипедист зламав два ребра. Четверте: на слідчому експерименті швидкість була визначена, як менша за 20 кеме. І головне: по результатам експертизи, виявилось, що це велосипедист збив автомобіль, чим завдав йому шкоди! Ремонт коштував одинадцять тисяч. Оскільки винуватим зробили велосипедиста, то з нього і стягнули ці гроші. Результат: замість того, щоб отримати строк, Тамара отримала чималу компенсацію, а юрист – бабло.

Вн. Г. Лева. С-с-суки.

Славко. А слідство, суди?

Комп. Лев. Наш юрист їх також купив. Доречі, я знайшов на нього ще шість подібних справ.

Вн. Г. Славка. С-с-сука.

Комп. Лев. Я вже зібрав документи для подання у люстраційний комітет на всю цю банду. А для нашого юриста ще невеликий сюрприз на майбутньому тижні... Так що весілля не буде.

Вн. Г. Славка. Як це?

Славко. Не буде? Впевнений?

Далі слова Комп'ютерного Лева ілюструють схеми і світлини.

Комп. Лев. Так. Я знаю його джі-пі-ес, маршрути руху автомобіля, вузькі місця, контрольною камери спостереження і таке інше. Він любить ганяти. Так що аварія йому забезпечена.

Славко відклав книжку.

Славко. Ти серйозно?

Комп. Лев. Звичайно. Таким не місце серед нас.

Вн. Г. Славка. Очманіти.

Славко. Ти його вб'єш?

Комп. Лев. Ні, організую аварію. А там – як пощастить.

Славко. Почастить, якщо він помре?

Комп. Лев. Так.

Вн. Г. Лева. Смерть ворогам!

Вн. Г. Славка. Я проти.

Славко. ...Слухай, це занадто.

Комп. Лев. Чому? Він – виродок, абсолютно безпринципний, безсовісний і продажний. Наш Майдан стояв проти таких.

Славко. За те, що виродок, вбивати?

Комп. Лев. А що такого?

Славко. ...Знаєш, я... не згоден.

В н. Г. С л а в к а. І я.
К о м п. Л е в. Особиста справа.

ДІЯ ВОСЬМА

Кабінет Лева. Славко з Анітою тихенько крадуться до комп'ютера. Швидко заходить розгнівана Тамара.

Т а м а р а. Славко, це що таке?
В н. Г. Т а м а р и. Це – безпутство!
В н. Г. С л а в к а. От же ж!
С л а в к о. Ма, це журналістка. Я їй повинен щось показати.
Т а м а р а. В кабінеті батька? Чому не в своїй кімнаті? Тут ще живе його дух, ще сорок днів не пройшло! (*Голос забринів.*) В цьому святому місці...
А н і т а. Доброго дня!
Т а м а р а (*Аніті*). Тебе ніхто не питає! Старий зірвався з гачка так взялась за молодого?
В н. Г. Т а м а р и. Зараза.
А н і т а. Чому Ви мені тикаєте?
В н. Г. С л а в к а. Придумай щось, придумамай!
С л а в к о. Ма, Аніта брала у батька інтерв'ю і їй потрібна цитата з його книжки.
Т а м а р а. Хай піде і купить! І цитує скільки влізе!
А н і т а. Навіщо купувати книжку заради однієї цитати?
В н. Г. Т а м а р и. Злидота.
Т а м а р а. Може, ти на цій мандрюсі оженився вирішив? Квартирку захапати?
А н і т а. Я вже одружена. Йому не пощастило.
В н. Г. Т а м а р и. Змія.
Т а м а р а (*показує Аніті дулю*). Хрін тобі, а не квартиру!

Тамара жбурляє в Аніту журналом, що попав під руку. Славко кидається до матері і ніштовхує її до виходу. Всі переходять на крик.

В н. Г. С л а в к а. Видавлюй! Спасай!
С л а в к о. Ти здуріла зовсім! Геть звідси!
Т а м а р а. Що? Тут я хазяйка!
В н. Г. Т а м а р и. Годуй їх, рости!
А н і т а. Славко, це ж твоя мати!
С л а в к о (*Аніті*). Сама дивись!

Аніта поривається зупинити Славка. Славко випхав Тамару і зачинив двері. Аніта збуджена ходить по кабінету.

В н. Г. Т а м а р и. І охмурила ж хлопчика, блудниця.
В н. Г. С л а в к а. Всі як подуріли.

Аніта вмикає комп'ютер, продовжуючи ходити по кабінету. На моніторі – Комп'ютерний Лев з акуратною борідкою і посмішкою.

А н і т а (*різко*). Мені Славко все розповів про твій план покарання юриста.
К о м п. Л е в. Класно, правда? Головне, а-а-абсолютно чітко. Ймовірність успіху – 95 відсотків.
А н і т а. Для тебе життя людини нічого не варте?

Комп. Лев. Він – виродок, а не людина.

Вн. Г. Лева. Смерть ворогам!

Аніта. Навіть, якщо виродок. Нехай суд визначає його вину. В країні має працювати закон, а не самосуд. Майдан стояв і заради цього.

Комп. Лев. Твій суд ще потрібно люструвати, починаючи з конституційного і до низу. У мене стільки матеріалів! Можу надіслати: у тебе волосся дибки стане.

Вн. Г. Лева. Підтверджую.

Аніта (*кричить*). Швидко нічого не робиться, на жаль. Головне, що люстрація почалася. Це процес – тривалий. Головне – закон. Беззаконня може призвести до війни. Громадянської війни! Ти, залізяка, розумієш, що це таке?!

Комп. Лев. Залізяка? Аніто, ти мене ображаєш? Не розумію, за що? Давай поговоримо спокійно. Сядь, не бігай, будь ласка.

Вн. Г. Лева. За що?

Аніта сідає в крісло перед монітором, хапає чайник і замахується на Комп'ютерного Лева. Він на екрані закривається руками.

Аніта. Так би і врізала по мордюці і розтрощила всі твої диски!

Вн. Г. Лева. Як ти її терпиш?

Комп. Лев (*лагідно*). Аніто, сонечко, я ж в інтернеті. Мене не можна знищити. Я, принаймні, в десяти дзеркалах по всій планеті.

Аніта ставить чайник на місце.

Аніта. Так... У тебе мораль є?

Комп. Лев. Є. Я знаю, що таке мораль.

Вн. Г. Лева. Я знаю, що таке обов'язок.

Аніта. В твоїй моралі існує постулат: «Життя людини – священне».

Комп. Лев. Немає... Опція моралі у мене існує. Тільки Лев, зараза, не встиг її заповнити. Однак, у мене є можливість її корегувати самостійно: самоорганізація у мене є.

Аніта. Так... Ти знаєш, що Майдан називають Революцією Гідності?

Комп. Лев. Звичайно.

Аніта. Про яку гідність може йти мова, коли ти бажаєш встановити беззаконня?

Вн. Г. Лева. Це – помста за велосипедиста.

Комп. Лев. Але ж я знаю, що юрист винен.

Аніта (*жорстко*). Ніхто, чуєш, ніхто крім суду не може встановити вину. І призначати покарання. Суди у нас насправді – паскудні. Але їх люстрація – почалася. Коли будь-хто суб'єктивно визначає вину, то це значить суб'єктивний закон, тобто – беззаконня. Навіщо тоді була Революція Гідності? Вона ще триває. Україна тепер не заспокоїться поки не закінчить люстрацію.

Комп'ютерний Лев заплющив очі.

Аніта. Я тобі принесла ще один фільм з Майдану.

Аніта ставить документальне відео з похорон майданівців. Звучить пісня «Плине кача по Тисині».

Комп. Лев (*плаче*). Аніточко, в порівнянні з цими хлопцями все – сміття.

Вн. Г. Лева. Тільки помста!

Комп. Лев. Аніточко, я стою на колінах перед тобою, перед Майданом... Життя

продовжується... Ти переконала мене: я обмежусь тільки першим пунктом.

В н. Г. Л е в а. Як?

А н і т а. Тобто?

К о м п. Л е в. Лише передам документи про юриста в люстраційний комітет.

А н і т а. Ху, як з тобою важко.

К о м п. Л е в. Що ти таке кажеш?

В н. Г. Л е в а. Спустять. Все спустять.

К о м п. Л е в. ...А якщо люстраційний нічого не змінить, або покарає стрілочників?

А н і т а. ...Тоді я з тобою разом буду їм горло перегризати ...Але тільки після того, як всі мирні шляхи будуть вичерпані.

В н. Г. Л е в а. Оце – жінка!

К о м п. Л е в. Аніто, я за тебе готовий здохнути. Я ж таку діяльність розгорнув. Профілі завів у сімнадцяти мережах, включаючи Фейсбук та Лінкедін. Блоги веду. Зайнявся аналітикою. Ти собі не уявляєш: по всій планеті. У мене навіть невеликі гроші є.

А н і т а. Звідки? Пограбував банк?

К о м п. Л е в (*образившись*). Ну що ти? Знайшов кредитну картку Лева, яку він від Тамари заникав.

А н і т а. ...Лев, а якби в твою програму закачали мізки якоїсь сволоти, що було б?

К о м п. Л е в. Страшна руйнівна сила.

В н. Г. Л е в а. Багатократне збільшення зла.

А н і т а. А коли б сволота була б не одна, а кілька... група?

К о м п. Л е в. Наслідки можна порівняти з атомною війною.

В н. Г. Л е в а. Знищення людства.

К о м п. Л е в. Аніто, на щастя, професор потурбувався, щоб така ситуація була б неможливою ...Доречі, ми перейшли на «ти».

А н і т а. Не помітила... (*Здивовано.*) Слухай, у тебе почала рости борода?

К о м п. Л е в (*сміється*). Ти так здивувалась. Обожнюю твою безпосередність.

А н і т а. Правда росте?

К о м п. Л е в. Ні, моя кохана. Вважаємо, що жарт удався. Я просто своєму зображенню домалював борідку. Взагалі то я можу бути будь-яким. (*Комп'ютерний Лев змінився на молодого красеня.*) Таким (*Комп'ютерний Лев став мурашкою.*) Або таким.

А н і т а. Дешеві трюки. Краше будь собою.

Зображення мурашки змінюється на Комп'ютерного Лева.

В н. Г. Л е в а. Мені мурашка подобалась.

К о м п. Л е в. Як скажеш... Аніто, я інколи себе не дуже впевнено відчуваю. Скажімо, я не збагну, як працює Автодот. Я вже лазив по файлам Лева: маячня, нічого не розумію. Славку порадив кілька книжок.

А н і т а (*ніжно*). Ти розумний. Здолаєш.

В н. Г. Л е в а. А я?

К о м п. Л е в. Здолаю.

Аніта гладить рукою щоку Комп'ютерного Лева на моніторі. Комп'ютерний Лев вражений підставляє їй щоку під руку.

К о м п. Л е в (*здивовано*). Аніточко, я відчуваю твої пальці! Поцілуй мене, як брата.

Аніта цілує Комп'ютерного Лева на моніторі в лоб.

Комп. Лев. Люблю, люблю...

ДІЯ ДЕВ'ЯТА

Кабінет Лева. Внутрішній Голос Лева сидить на кріслі перед монітором.

Вн. Г. Лева. Гроші прийшли.

Комп. Лев. Вони обіцяли зробити швидше?

Вн. Г. Лева. Сказали: «Навряд чи, бо замовлення дуже велике». Фактично створюється все тіло. Тільки мізки вкладаються. Всі органи відчуттів на всі кінцівки це – купа роботи.

Комп. Лев. Чорт. Уявляєш, яким я буду?

Вн. Г. Лева. На біса тобі зріст два метра?

Комп. Лев. Чому б ні? Красень! ...Може Аніта покохає.

Вн. Г. Лева. Пхи, зрівняв хрін з пальцем.

Комп. Лев. Ти не розумієш жінок. З таким пенісом я для для будь-якої – бог: збільшується, розширюється.

Вн. Г. Лева. Доросла людина, а міркуєш, як прищавий підліток.

Під Внутрішнім Голосом Лева ламається крісло, він падає. Світло вимикається і виє противна сирена. Комп'ютерний Лев зло сміється. Сирена затихає, світло вмикається.

Комп. Лев. Отримав? Думай, що говориш.

Вн. Г. Лева (*роздратовано*). Мені набридли твої штучки. Дограєшся, що я піду.

Комп. Лев. Добре, не сердись. Я пожартував. Ти ж книжки читав, маєш розуміти, що таке хороший член.

Вн. Г. Лева. Коли він дорожчий за дві ноги – не розумію.

Комп. Лев. У тебе неправильний підхід. Головне не ціна, а те – вистачить у тебе грошей, чи ні. Після покупки хорошої, потрібної речі я завжди забував ціну. Потім, я вже більше року існую віртуально. Я пам'ятаю відчуття. Холодна річкова вода, гаряче сонце, теплий вітерець, запах квітів, смак вина, навіть, смак яечні на салі з огірочком та чорним хлібом. Боже, у мене навіть слина не виділяється від цих слів.

Вн. Г. Лева. До всього можна звикнути.

Комп. Лев. Можна. Тільки коли є можливість змінити погане на краще, то навіщо звикати до поганого?

Вн. Г. Лева. У тебе з'являється надто багато людського, емоційного.

Комп. Лев. Невже й це погано? Для моїх мізків?

Вн. Г. Лева. Може й непогано. Аби мізки з петель не зірвало.

Комп. Лев. І ти – розумний, брате. Поноси мене, будь ласка.

Вн. Г. Лева. Знову? Через якихось три тижні сам будеш ходити.

Комп. Лев. Не дражни. Коли то ще буде? Поноси. Га?

Вн. Г. Лева (*зітхнувши*). Добре.

Внутрішній Голос Лева бере ноутбук Комп'ютерного Лева і, тримаючи його на рівні пояса екраном від себе, починає ходити по кабінету туди-сюди.

Комп. Лев. Чого так низько? У мене зріст буде два метра. (*Просить.*) Підніми, брате.

Внутрішній Голос Лева ставить ноутбук собі на голову і продовжує ходити.

К о м п. Л е в. Подивись вліво.

Внутрішній Голос Лева повертає голову з ноутбуком вліво.

К о м п. Л е в. Тепер вправо.

...повертає вправо.

К о м п. Л е в. Тепер подивись вгору.

Внутрішній Голос Лева зупиняється прислухаючись.

В н. Г. Л е в а. Хтось іде.

Внутрішній Голос Лева швидко повертає ноутбук на місце. Заходить Славко.

С л а в к о. Які новини?

К о м п. Л е в. Хороші. Сьогодні в Австралії об'єднались мережі адвокатів та фінансистів.

В н. Г. С л а в к а. Пудрить мізки.

С л а в к о. Це я знаю. У тебе, як у координатора, все йде по плану?

К о м п. Л е в. Так. А що такого? Європа з Америкою по моїм пропозиціям майже узгодили...

С л а в к о (*перебиває*). Я про фінансовий транш.

В н. Г. Л е в а. Опа!

К о м п. Л е в. Завтра, думаю, до обіду фінанси накопичаться і будуть перераховані.

С л а в к о. ...Давай відверто: у тебе сьогодні гроші ішли наліво?

К о м п. Л е в. Є якісь підозри? Я вже більше чотирьох місяців координую об'єднання світових мереж. Відключаюся тільки для профілактики. До сих пір ніхто не нарікав на мою роботу.

С л а в к о. Прокоментуй цей документ.

Славко вставляє флешку в порт ноутбука Комп'ютерного Лева. На екрані з'являється платіжне доручення.

К о м п. Л е в. ...Це ще треба перевірити. Можливо, фальшивка.

С л а в к о. Я перевірив: не фальшивка.

В н. Г. С л а в к а. Ку-ку.

К о м п. Л е в. ...Пам'ятаєш, ми купували протези покаліченим у війні на Сході?

Співрозмовники починають кричати.

С л а в к о. Пам'ятаю. Тільки то було спільне рішення... А ти – сам і на себе!

К о м п. Л е в. Я, по-твоєму, не заслуговую?

С л а в к о. Може й заслуговуєш. Тільки це потрібно – обговорювати! А не самому... красти!

К о м п. Л е в. Я – злодій? Скільки я вирішив задач, які не мали рішень?

С л а в к о. Багато! Тільки яке це має...

К о м п. Л е в (*перебиває*). Має значення! Десятки! За подібні Нобеля могли б дати! ...а тут...

Обидва перестають кричати.

С л а в к о. Ну, ти хватонув.

К о м п. Л е в. ...Хто знає?

С л а в к о. Вся моя кіберсотня. Та всі.

В н. Г. Л е в а. Передбачати треба.

К о м п. Л е в. І ти не міг затерти записи?

В н. Г. С л а в к а (*іронічно*). Хе!

С л а в к о. Не міг, навіть якби хотів. Я тобі дивуюсь: фінансова система – максимально прозора, бо дев'яносто відсотків корупціонерів використовують готівку. На що ти сподівався? ...Чи десь в Автодоті помилки?

В н. Г. С л а в к а (*крутячи пальцем у скроні*). Перестав шурупати?

В н. Г. Л е в а. Но, но!

К о м п. Л е в. Не думаю. Внутрішній голос підказує мені, що я став занадто емоційним.

С л а в к о. Хутко придумав версію?

В н. Г. Л е в а. От зараза.

К о м п. Л е в. Дай мені спокій. Мабуть, мені потрібна профілактика.

С л а в к о. На мене почали коситись, хихикають за спиною... (*Ображено.*) Як же так, Лево? Я тобі як батьку вірю.

К о м п. Л е в (*вибачаючись*). Славко, я щось придумую. Не сердись.

С л а в к о. Я пішов спати. Дуже втомився.

Славко похнюпившись іде з кабінету. Майже зразу заходить Аніта.

А н і т а. Лев, це правда?

В н. Г. Л е в а. Що?

К о м п. Л е в. ...Правда.

А н і т а. Не розумію... Твоє правило: «Будь-яку фінансову операцію може перевірити будь-хто з тих, хто до неї причетний»?

К о м п. Л е в. Я ним пишаюсь.

В н. Г. Л е в а. І я.

А н і т а. Невже ти сподівався заховати такі гроші?

К о м п. Л е в. Я ж не божевільний. Я сказав би... трохи пізніше.

В н. Г. Л е в а. Які ви всі...

А н і т а. Тебе вже відсторонено?

К о м п. Л е в. ...В решті решт, зловживання було помічене, значить прозорість хороша. Мою операцію можна вважати вдалим тестом фінансової системи... Може... представити все, як перевірку? Тест?

В н. Г. Л е в а. Це – ідея.

А н і т а. Лево, ти будеш викручуватись?

К о м п. Л е в. А що робити?

А н і т а. ...Від людей не соромно? ...Краще за все – чесне звернення.

К о м п. Л е в. ...Згоден. Вмикаюсь. Почекай, будь ласка. ...Колеги, я не мав права витратити кошти не по призначенню. Як не дивно, я радий, що моя операція була швидко викрита. Коли навіть творці системи не можуть її обійти, значить, вона досить хороша. Звичайно, ще є над чим працювати: швидкість операцій, ризики, трансакційні витрати... Однак, про це якось іншим разом. Слава Україні! ...Відключився.

А н і т а. ...Я буду тебе захищати в третейському суді.

К о м п. Л е в. Дякую, сонечко моє... Я сам... Добре, що я вчасно помер: ще

тамариноного гвалту не вистачало. Тобто, Лев помер.
А н і т а. ...Левчик, хочеш я візьму тебе з собою в Карпати.
К о м п. Л е в. Ти – золотко. Кохаю тебе. Тільки нащо мені твій чоловік?

ДІЯ ДЕСЯТА

Кабінет Лева. Комп'ютерний Лев у білому халаті, без спортивної шапочки вчиться ходити. Йому допомагає Внутрішній Голос Лева.

В н. Г. Л е в а. Не поспішай! Спочатку добре продумай рух, потім виконуй.
К о м п. Л е в (*тихенько сміється*). Скажений каліка.
В н. Г. Л е в а. Роби крок лівою. Тепер правою. Всю вагу перевалюю на іншу ногу...
А ну постій на правій... тепер на лівій... тепер іди.
К о м п. Л е в. Вже краще! ...Координувати важко.
В н. Г. Л е в а. Ти ж не дурень... А ну сам. Руки – в сторони для рівноваги.

Комп'ютерний Лев обережно йде. Внутрішній Голос Лева підстраховує його.

В н. Г. Л е в а. Тепер розвернись і йди назад. (*Комп'ютерний Лев так і робить.*)
Сідай. Сам зможеш?
К о м п. Л е в (*сідає*). Можу... Наскільки легше управляти тілом, коли сидиш.

Комп'ютерний Лев протягує руку і бере на столі фломастер, знімає з нього ковпачок і малює на листку паперу щось, схоже на коло, потім на квадрат. Він закриває фломастер ковпачком, відкладає його вбік і відкидається в кріслі. Крутить головою вправо-вліво.

К о м п. Л е в. Красота!

Внутрішній Голос Лева нервово ходить перед Комп'ютерним Левом.

В н. Г. Л е в а. Якись ти став дохлий... ледачий.
К о м п. Л е в. А тобі що?
В н. Г. Л е в а. Майдани ваші повільно охоплюють планету.
К о м п. Л е в. Еволюційний шлях хоч і не самий швидкий, зате вороття до старого менш ймовірне, бо суспільство не дозволить.
В н. Г. Л е в а. ...Еволюція – повільна.
К о м п. Л е в. Так, бо ідеї повільно поширюються серед людей.
В н. Г. Л е в а. Можна не встигнути. Якесь падло накидає атомних бомб і нове людство почнеться через мільйон років... Буде колупатись в нашому лайні і розповідати про якусь довбану Атлантиду.
К о м п. Л е в. Зростання швидкості змін збільшує ризики.
В н. Г. Л е в а. Які?
К о м п. Л е в. Ну, їх кілька. Суспільство легше обманути і повернутися назад, бо нові ідеї не стали рідними. І, по-друге, прискорювачам, ...твоїм революціонерам надто спокусливо стати диктаторами: фашистами, мільярдерами, земними богами.

Внутрішній Голос Лева залізає на стілець.

В н. Г. Л е в а. Ти – консерватор. Я вже розробив десять залізних кроків покращення.

Перший...

К о м п. Л е в (*перебиває*). Ти – шарлатан. Нові смисли не створюються наказом зверху. Розумні люди тобі не повірять.

Внутрішній Голос Лева залізає на стіл перед Комп'ютерним Левом, за яким той сидить.

В н. Г. Л е в а. Вже повірили. Я вчора закинув заклики в країни Африки. Сьогодні отримав запрошення урядів трьох країн.

К о м п. Л е в. Запрошення на що?

В н. Г. Л е в а. На консультації з приводу можливих реформ.

К о м п. Л е в. Та ти брехло і популіст. Як виявилось. На жаль, бажання халяви – вічне: завжди знайдуться лопухи, що клонуть.

В н. Г. Л е в а. Готуйся: завтра вилітаємо на тиждень-два. Всі витрати несе приймаюча сторона. Гонорари – пристойні. Я теж хочу пожити як людина.

К о м п. Л е в. Стоп! Я тут до чого?

В н. Г. Л е в а. Так... листи я ж розіслав від тебе.

Комп'ютерний Лев голосно сміється.

К о м п. Л е в. Як я не здогадався про такий простий хід?

В н. Г. Л е в а. Що? Ти зі мною, чи я сам?

К о м п. Л е в. Наха-а-а-аба. Дулю тобі з маком!

Комп'ютерний Лев повільно скрутив дулю і тицьнув Внутрішньому Голосу Лева.

В н. Г. Л е в а. Дурень!

К о м п. Л е в. Не тратьте, куме, сили... Брате, я вже надіслав листи з ввічливими відмовами.

Внутрішній Голос Лева зіскочив зі столу і похнюпився.

В н. Г. Л е в а. Стараєшся для нього, для всіх, ночей не спиш.

К о м п. Л е в. Дрібний диктатор і шахрай. Ти – соціально небезпечний.

В н. Г. Л е в а. Забувся, що я – частина тебе?

К о м п. Л е в. Ні, ти – частина Лева, живого Лева і, мабуть, не краща.

В н. Г. Л е в а. Ти краща?

К о м п. Л е в. Не думаю. Я – інша... Потім, я ж розвиваюсь. У мене уже багато знань, які я здобув сам після смерті Лева. (*Іронічно.*) Лєвова частка стає все меншою.

Заходить Аніта.

А н і т а. Лєве, ти? Просто не віриться.

Аніта підходить до Комп'ютерного Лева, він встає з крісла, руки висять. Вона обіймає його і цілує в щок.

К о м п. Л е в. Я відчув поцілунок.

А н і т а. Ти ніби зажурений.

К о м п. Л е в. Все має бути вчасно ...Потім: знову треба вчитися. Тепер – ходити. Мені

набридло вчитися. З того, що я знаю, в житті використовую не більше половини.
Купу усього перезабув.

А н і т а. Лево, ти мені не радий?

К о м п. Л е в. Ні, Аніточко, тобі радий. Я собі не радий.

В н. Г. Л е в а. Зануда. Скільки можна?

К о м п. Л е в. Вибач, Аніто. *(Хихикає.)* Смішно: ніби зібрали до купи, а я розклеївся.

А н і т а. Ти ж міг замовити будь-яке тіло. Чому не красень під два метри?

В н. Г. Л е в а. Бачиш, всім жалко.

К о м п. Л е в. Перегоріло. Краще бути собою.

Заходить Славко.

В н. Г. С л а в к а *(дивлячись на Комп'ютерного Лева)*. Господи, як батько.

С л а в к о *(піднесено)*. Ну як ти?

Славко швидко підходить до Комп'ютерного Лева, обмацує його.

К о м п. Л е в. Добре. Що ти мене мацаєш, як дівку?

С л а в к о *(хихикаючи)*. Це хороший подарунок... за твої заслуги. Правда, Аніто?

А н і т а. Майже такий, як був. А де твоя шапочка?

К о м п. Л е в. Навіщо? То Лев боявся протягів і нежиті. Я не боюся.

С л а в к о. Я на хвилинку забіг. Дуже поспішаю. Ще увечері побачимось?

К о м п. Л е в. Добре.

Славко виходить з кабінету.

А н і т а. Ти не жалкуєш, що все так сталося?

К о м п. Л е в. Ні, звичайно. Хай слабаки жаліються на своє минуле... Авторитет втрачається один раз і назавжди. Звичайно, можна його знову заробляти роками... якщо захочеться. ...Не хочу. Я знову став теоретиком... То все маячня. Аніто, я ж перший вічний. Славко вирішив мене серйозно вивчати.

В н. Г. Л е в а. Пацан.

А н і т а. Ти проти?

К о м п. Л е в. Ні. До того ж ми завжди будемо разом... Хай вивчає Автодот. А в моїх думках порпатися – дулю йому.

В н. Г. Л е в а. Ага.

А н і т а. Я чула, тобі пропонували очолити групу.

К о м п. Л е в. Треба вчасно зупинятися. Я задоволений планетою, як Майданом. Ми потрапили в хорошу зону тяжіння. На жаль, повільно йдемо. Молодих і сильних – мільйони: нехай тепер вони... Зараз у мене більше вільного часу.

А н і т а. Чим займаєшся?

В н. Г. Л е в а. Фігньою.

К о м п. Л е в. Думаю, насолоджуюсь, пишу. Ось послухай.

У людства – осінь,

однак

на майданчику діти.

А н і т а. Схоже на японську хайку.

К о м п. Л е в. Тільки схоже... *(Розглядає себе, свої руки.)* Тіло – чудовий інструмент.

Тепер зможу гуляти, подорожувати планетою, гавкатись на конференціях.

Може, морду комусь наб'ю. Треба повчитись.

В н. Г. Л е в а. Не треба.

А н і т а. Ай, Лево, то все маячня. Пройде. Я тебе знаю.

Аніта підходить до Комп'ютерного Лева, гладить його по голові і цілує в щоку.

К о м п. Л е в. Невже краще за мене?

В н. Г. Л е в а. А що такого? Вона розумна. Ти прислухайся.

ДІЯ ОДИНАДЦЯТА

Приміщення схоже на бункер. На стіні висить карта світу з якимись позначками і вся в мережі різнокольорових ліній. Комп'ютерний Лев у чорній вишитій сорочці грає в Чапаєва з Внутрішнім Голосом Лева. Комп'ютерний Лев стріляє і - мимо.

В н. Г. Л е в а. А-а-а! Знову промазав!

Партія закінчилась. Комп'ютерний Лев тренує кисті рук: стискає і розтискає пальці, сплітає їх і крутить кисті, тисне еспандер то правою, то лівою рукою.

К о м п. Л е в. Нічого. Мені трошки бракує точності. Але вже виходить краще ніж вчора.

Внутрішній Голос Лева збирає розкидані шашки та розставляє їх для нової партії.

В н. Г. Л е в а. Лево, ти занадто ускладнив задачу: щоб натискати на курок не потрібно блискуче грати в стрілялки.

К о м п. Л е в. Мені все одно потрібна більша чутливість пальців. Так що гра – корисна.

В н. Г. Л е в а. Ти ж правша – тренуй праву руку. Нащо тобі ліва?

К о м п. Л е в. А коли права буде поранена, або потрібно буде стріляти з обох?

В н. Г. Л е в а. Не сміши мене, Лево. Хто тебе відпустить на війну? Починай.

Комп'ютерний Лев починає партію. Розмова продовжується за грою.

К о м п. Л е в. А хто мене може не відпустити? На мені відповідальності немає. Я – звичайний теоретик.

В н. Г. Л е в а. Ти – штучний інтелект. З досвідом побудови мереж. Із самоорганізацією мізків. Унікум. Ти – перший вічний. Нарешті, ти потрібен науці майбутнього.

К о м п. Л е в. Нікому я не потрібен, у тому числі, науці. Про мене, слава богу, майже ніхто не знає. І добре. А я нікому не належу в більшій мірі, аніж собі. Куди хочу, туди і йду, де хочу, там і стріляю.

Партія закінчилась.

В н. Г. Л е в а. Знову програв.

Комп'ютерний Лев продовжує тренувати кисті рук. Внутрішній Голос Лева розставляє шашки для нової партії.

В н. Г. Л е в а. Взагалі, щоб навчитись стріляти, треба йти в тир.

К о м п. Л е в. ...Правильно. Узнай, будь ласка.

Заходить Аніта.

А н і т а. Граєш в Чапаєва? Сам із собою?

В н. Г. Л е в а. Ага.

К о м п. Л е в. Ми називаємо гру «Стрілялки». Нам не подобається назва «В Чапаєва».

Дратує.

А н і т а. Божечки, коли штучний інтелект стане українським патріотом, то ми точно всіх здолаємо.

В н. Г. Л е в а. Ой-ой.

А н і т а. Зіграємо?

К о м п. Л е в. Починай.

Вони грають.

К о м п. Л е в. ...Сонечко, я, мабуть, патріот тільки не націоналіст... А, швидше – український космополіт, бо *(показує на карту світу на стіні)* працюю на мережеве суспільство, ...що контролюватиме старі держави.

А н і т а. Любиш ти пофілософствувати... Про Славка новини є?

Комп'ютерний Лев припиняє гру.

В н. Г. Л е в а *(з досадою)*. Зар-р-р-раза.

К о м п. Л е в. ...Немає.

А н і т а. Я пам'ятаю, що ти просив про нього не говорити. Однак, тиждень – не такий великий строк. У нас в редакції журналістка місяць не мала від чоловіка ніяких новин з фронту. Місяць! Потім знайшовся: вийшов з оточення ... Все буде добре. Не хвилюйся, Лево.

Комп'ютерний Лев сідає в крісло і крутиться на ньому.

А н і т а. ...Лево, може, музику поставити?

Комп'ютерний Лев схоплюється з крісла.

К о м п. Л е в *(кричить)*. Він мені взагалі ніхто! Настирне, вперте хлопчисько! По суті я – знайомий його батька! Я й сам не знаю хто я такий! Комп'ютер з руками і залізною жопою! Якого чорта я хвилююся за існуючу в моїй голові Україну, за цього хлопчиська?!

Аніта наливає в склянку води і дає Комп'ютерному Лево.

А н і т а. Випий, Лево.

Комп'ютерний Лев відмахуючись вибиває склянку з рук.

К о м п. Л е в *(кричить)*. Мені не треба води! Я взагалі не п'ю нічого! Дай мені атомну бомбу! Я знаю, якому хуйлу я засуну її в пельку! І сам із задоволенням підірвуся з усім його кодом. В пельку, сука! Більше я нічого не хочу! *(Течуть сльози.)* Нахріна мені ці мізки, ці руки, ноги, очі, коли я не можу побачити сина Лева! Бо він – на фронті, з якого може не повернутись! А я тут! Нащо мені ці всі мережі без нього!

Комп'ютерний Лев підбігає до карти світу і тицяє в неї.

А н і т а (кричить). А без мене!

Комп'ютерний Лев зупиняється, важко дихаючи, дивиться на Аніту.

К о м п. Л е в. ...Я не хочу жити.

В н. Г. Л е в а. Ти думай, що говориш!

Комп'ютерний Лев повільно йде, знесилено падає в крісло і заплющує очі. Аніта підходить і притискає його голову до себе.

А н і т а. Це – слабкість, Лево. У всіх війна ...Тобі треба заспокоїтись. Давай послухаємо Баха.

К о м п. Л е в. ...Він не заспокоює. Він примиряє.

Звучить Бах.

В н. Г. Л е в а. ...Чого ти приперлася?

А н і т а. ...Я їду у відрядження. На тиждень.

К о м п. Л е в. Куди?

А н і т а. На фронт.

К о м п. Л е в (схопившись). Я їду замість тебе.

А н і т а (сміється). Смішний. Я не стріляти їду, а брати інтерв'ю. І це – не передова.

К о м п. Л е в. Мене не обманеш. Я знаю твій джі-пі-ес. Тільки підеш під кулі, я негайно їду до тебе.

А н і т а. В цілях безпеки я буду часто вимикати мобільний.

К о м п. Л е в. Бронежилет є?

А н і т а. Є. Повна екіпіровка від редакції... Вибач, а джі-пі-ес Славка ти знаєш?

К о м п. Л е в. Ні. Він поїхав потай, я не встиг...

Аніта цілує Комп'ютерного Лева в щоку.

А н і т а. Левчик, чекай на мене. Я пішла, ...бо не люблю прощання.

Аніта стрімко виходить. Комп'ютерний Лев сідає в крісло, у нього голова хилиться на бік. З глибини сцени з'являється Внутрішній Голос Славка.

В н. Г. С л а в к а. І мене чекай... і мене люби... і мене чекай.

Внутрішній Голос Славка повільно зникає. Внутрішній Голос Лева підходить до Комп'ютерного Лева і махає руками перед його очима.

В н. Г. Л е в а. Ей, бачиш мене, чуєш?

Музика Баха замовкає.

К о м п. Л е в (через кілька секунд). Ти чого розмахався? Здурів?

В н. Г. Л е в а. Ти мене налякав. Думав інфаркт якийсь чи інсульт.

К о м п. Л е в. Я – залізьяка. У мене інсульту не може бути.

В н. Г. Л е в а. Хто тебе знає.

Комп. Лев. ...Завтра будемо шукати зброю.
Вн. Г. Лева. Йо-о-о-осип драний! Яку?
Комп. Лев. Краще автомати. Можна пістолети. Два. І набої. Якогога більше.
Вн. Г. Лева. Ой, таки клепки у тебе немає: ти фронту мізками більше допоможеш
аніж пістолетиком.
Комп. Лев. Знову дурний: зброя – для захисту, на всяк випадок.
Вн. Г. Лева. ...А бронжилети, каски, одяг?
Комп. Лев. З цим легше. Я вже замовив. За день прийде хороша партія.
Вн. Г. Лева. ...Лево, ти один поїдеш?
Комп. Лев. А ти? Куди ти без мене, брате?
Вн. Г. Лева. ...Коли?
Комп. Лев. Як Аніта повернеться. Може, щось про нього узнає.
Вн. Г. Лева. ...Що я там буду робити?
Комп. Лев. Те, що і я: прикривати Славка.
Вн. Г. Лева. ...Лево, я не зможу стріляти в людей.
Комп. Лев. О-о-о! От в чому твій недолік: в людяності, надто емоційний. А у мене
моральні принципи – залізні!

Комп'ютерний Лев стиснув кулаки і труснув ними.

Комп. Лев. На фронті стріляють не у людей, а у ворогів, що прийшли зі зброєю до
тебе.
Вн. Г. Лева. Зможеш?
Комп. Лев. ...Думаю, зможу.
Вн. Г. Лева. Ти міркуєш як солдат, а не як вчений.
Комп. Лев. Бо на війні я – солдат, а не вчений! ...Ти не знаєш, Славко здав сперму
до банку?
Вн. Г. Лева. Знаю.
Комп. Лев. Ну?
Вн. Г. Лева. Здав.
Комп. Лев. Слава богу. Хоч щось зробив по-людськи.
Вн. Г. Лева. ...Їхати на фронт – неправильно... Коли хочеш, то звідси організуй
мережу навколо Славка: їжа там... озброєння, транспорт.
Комп. Лев. ...Побачимо... Спочатку узнаємо, де він... Брате, постав «Качу».
Вн. Г. Лева. А Бах? Аніті казав, що Бах подобається.
Комп. Лев. То – щоб її заспокоїти... Сьогодні його не хочу.

*Внутрішній Голос Лева підійшов до комп'ютера, знайшов потрібний запис і
запустив його. На екрані – відео Майдану. Звучить пісня «Плине кача по
Тисині». Сцена поступово затемнюється. Залишається тільки фільм на екрані
та пісня.*

Завіса³

³ В п'єсі використана стаття Олени Пугачової «Майдан – новий соціальний актор» (2014).